

Min barndoms by (Levanger)

Av Albert Kjøreboe Trapnes

Den lille by med de 900 indbyggere laa noksaa isolert inde ved en dyp bugt av Trondhjemsfjorden. Endskjønt byen efter dens beliggenhet og bebyggelse nærmest gav indtryk av at maatte være en virksom sjøfartsby, hadde den saagodtsom ingen sjøverts forbindelse med utenverdenen. Dette hadde sin væsentligste grund i at indseilingen til byen for det meste var stængt av en sandør, som i tidernes løp hadde dynget sig op til en ugjennemtrængelig dæmning ute ved fjordgapet, saa intet dyptgaaende fartøi kunde komme ind i bugten.

Langs efter sjøsiden var der opført en række varehus (brygger) med gavlene ind mot byen og ut mot bugten. Mot sjøen var de bygget paa stolper, saaledes at fartøier kunde gaa helt op til husene og paa en letvint maate laste og losse. Disse "brygger" tok sig ganske imponerende ut. De var hele 3 etager høie og meget brede, pent malt, dels røde, dels gule, og gav byen præg av at være en virksom handelsby.

Men sandøren laa der og stængte og vokste sig endog større med aarene. Det var kun de flatbygde jægtefartøier som vaaget sig ind paa flo sjø. Ved lavvande laa sandøren bar, og da var adkomsten strengt selv for fartøier av den art. Det lot heller ikke til at byen hadde noget særlig behov for ind- eller utførsel ad sjøveien. Sjelden saa man et fremmed fartøi anløpe stedet. "Hynnejægta", som hadde sit rederi og sin hjemstavn der, besørget den fornødne tilførsel av salt samt saltet sild og fiskevarer, der forhandledes saavel en gros som en detail av kjøbmand Hynne. Han var eier av jægta, som selvfølgelig hadde faat navnet "Hynnejægta", noget andet kjendtes ialfald ikke.

Av og til anløp dog damperen "Martello" vor by med varer til byens tvende manufakturhandlere. Den kastet anker langt utenfor sandøren og varslet sin ankomst ved salut fra to smaa messingkanoner. Da den ikke hadde nogen fast rute til vort sted, kom den til ubestemte tider, og tilkjendegav altid sin ankomst ved denne salut.

Det var fra landsiden byen fik den meste tilførsel av levnedsmidler, brændsel og bygningsmaterialer m. m. Hver høst kom fækarene med store kreaturdrifter, og da fik byens borgere kjøpt sit slagst efter enhvers behov og evne.

Til dagligdags var byen præget av stilhet og fred. Øverst i Storgaten kunde man av og til se en enslig melkevogn, og paa torvet stod byens politibetjent og et par andre dagdrivere og slog av en liten prat om dit og dat. Om lørdagskveldene derimot gik det noksaa livlig for sig, naar "Markabyggen" gjorde sig færdig til hjemfærd. "Markabygden" var anneks til nærmeste landsogn og laa høit op mot svenskegrænsen, langt utenfor al folkeskik. "Markabyggen" var et drikfædig og ustyrlig folk. Hver lørdag kom de til byen i flok og følge med sit fattige trævirke og et og andet vedlass. Altid var de flere i følge, sjelden saa man en alene efter veien. Dette hadde nok sin grund i at veiene var yderst slette deroppe i bygden deres, derfor maatte de følges ad for at hjelpe hverandre i de bratte klevet og stup. Naar de hadde solgt sine medbragte varer, tilbragte de aller fleste av dem resten av dagen til den sene kveld hos brændevinshandleren, og derpaa for de som en aasgaardsrei hjemover over moene, som de store sletter utenfor bygrænsen kaldtes. Da var det ikke hyggelig for fredelige folk at færdes der hvor "Markabyggen" kapkjørte, skrek og huiet i de mørke høstkvelder. I sit daglige liv hjemme derimot var de fredelige og hjælpsomme sig imellem. Aldrig hørte man at der skedde noget galt oppe i "Markabygden", og lensmand eller anden øvrighet hadde aldrig noget at bestille der.

Til kirkefærd, ved brylluper og begravelser var "Markabyggen" altid ridende, og ved disse anledninger gik det gjerne i sterkt trav. Ved likfærd var kisten almindeligvis anbragt paa en stiv høivogn uten fjærer, og vognen og kisten gjorde ofte nogen ganske respektløse ekstrabevægelser under transporten paa de kneikete og knudrete landeveier.

Ved brudefærd var brudeparret klædt i nationaldragt, og ridetøiet var prydet med vakre skjæl og blanke spænder. Kjøgemesteren med brændevinsdunken var altid med i følget, og spillemanden blaaste paa horn saa det ljomet borte i liene. Ved hver gaard følget drog

forbi, avfyrtes vældige salver med gamle mundladningsgeværer. Fort gikk det alltid, de hadde lang vei, og selvfølgelig gjaldt det at komme hurtigst mulig tilbake til bryllupsgaarden for at ta fat paa turingen for alvor. Og turet blev der gjort, spist og drikket og danset i dagevis, saaledes som god bondeskik krævde det i gamle dage.

Vor lille by hadde selvfølgelig til daglig ikke meget av fornøielser hverken for ungdom eller ældre folk. Desto større pris satte man da paa det lille som leilighetsvis meldte sig. To ganger om aaret besøkte komediespiller Rigo byen med sit lille sirkus, bestaaende av en liten sort hest og to vakre døtre, som danset paa line og utførte andre til faget hørende kunstpræstationer. Det lyste op i hverdagslivets ensformighet og bragte smil over de ellers noksaa triste ansigter, naar det rygtedes at komediespiller Rigo var i anmarsj. Hr. Rigo selv gav ikke indtryk av at være nogen almindelig tarvelig gjøgler. Han hadde en behagelig, dannet fremtræden og forstod meget vel at ta sit publikum paa den rette maate. De kunsstykker den lille trup utførte, blev ogsaa fremført paa en smakfuld og fornem maate, og blev altid paaskjønnet med publikums varme bifald. Byens almindelige borgere og smaakaarsfolk var jo ikke vanskelige at tilfredsstille, de var ikke forvænt. Men ogsaa de konditionerte og andre som hadde været noget ute i verden og set værdigfuldere kunst, møtte frem til Rigos forestillinger paa torvet og ydet truppen velfortjent paaskjønnelse.

De to aarlige markeder, som holdtes i mars og december maaned, bragte ogsaa for nogen dage mere liv overt byen. Disse markeder (stevner), som vistnok stammet fra meget gammel tid, var vel den egentlige aarsak til at her var blit et byanlæg. At byen ogsaa var gammel, kunde man dømme av at den allerede længe hadde hat kjøpstadsrettighet da mine forældre bosatte sig der i 1853.

"Jemterne" - fra Jemtland i Sverige - utgjorde en stor kontingent av det markedssøkende publikum. De kom i store følger over grænsen den gamle Karl Johans vei, og efter deres antal kunde man som regel forutse hvorledes markedstrafikken vilde arte sig. Disse "jemter" var storvoksne karer, rolige og alvorlige, solide og værdige i sin optræden, og det hændte aldrig at man saa en beruset "jemte" i byens gater.

De varer "jemterne" bragte med til markedet, bestod mest av raahuder, smidde økser og kniver, samt vildt. De installerte sig som regel altid paa bondegaardene rundt omkring byen. Før de kom ind i byen og altsaa paa selve markedspladsen med sine varelass, maatte de betale en avgift - brotold - naar de passerte broen som førte ind til byen fra den kant.

Fra markedet medførte "jemterne" alltid et større antal indkjøpte hester, og alt hvad de kunde bringe med av saltet sild. Denne vare syntes at være absolut nødvendig og paa deres hjemsted eftertraktet som en ren lækkerbiscen.

Av lapfinner var der ogsaa mange som besøkte markedet. De laa gjerne ved den tid med sine renflokker oppe paa fjeldet vel et par mil fra byen. Endel av disse hadde ogsaa ren og "pulk" med. Mot en liten betaling kunde man faa en morsom kjøretur med ren nede paa "Øra", hvor der var laget kjørebane i anledning av markedet. Der hadde lapfinnerne sit tilhold, og der kunde deres sky ren lettere haandteres end midt i markedslarmen inde i byen. Disse lapfinner var forøvrig ikke meget velsette. De var drikfældige og paatrængende og avstedkom megen støi og uhygge med sin fuldskep og sit tiggeri.

Utenom de her nævnte begivenheter hændte der sjelden noget som virket oplivende paa de gode borgeres hverdagslige og noget trivielle tilværelse. Forretningslivet gikk sin uforanderlige gang og stillet ikke store fordringer til dets utøvere. Heller ikke var der

foreninger eller andre foretagender som kunde gi anledning til diskussioner og derav følgende stridigheter mellom borgerne. Det var kun mand og mand imellem at de dagligdagse anliggender blev drøftet, naar nogen tilfældigvis møttes. Der skedde absolut intet av særlig betydning for byen og dens befolkning hverken til det gode eller det onde.

Før i tiden, det vil si den tid da byen var anneks til landsognet, kom der en og anden lægprædikant for at kvikke op i sindene. Frugtene av deres saliggjørende virksomhet var da i almindelighet den at der dannedes smaa klikker av "læsere" inden de lavere befolkningslag. Nu var sognet delt, og byen var blit hovedsogn. Den nye sogneprest var en meget streng herre, som ikke vilde vite av nogen konkurransse i sin virksomhet, og naar en lægprædikant nu leilighetsvis kom til byen, var der ikke mange som vaaget sig til at besøke hans møter. Presten tordnet i sine prækener løs paa lægprædikantenes virksomhet, og de som hyldet denne, stemplet han som farisæere og vranglærere av gudsordet. Følgen var at den lille kreds av "læsere" svandt hen, saa man ikke merket mere til den.

Den bekjendte "thraniterbevægelse" der gik som en farsot over landet i begyndelsen av 1850 aarene, naadde ogsaa op til vore fjerntliggende distrikter. Under anførsel av en "forhenværende" blikkenslagersvend for dens tilhængere temmelig voldsomt frem mot lensmand, fut og skriver, og de tordentaler som blev holdt om øvrighetens undertrykkelse av folket, vandt rigtignok adskillig anklang inden den mindre avballanserte del av befolkningen. Nogen paalidelig, bevisst og organisationsmæssig sammenarbeidet blok av tilhængere fik dog ikke bevægelsen paa vort sted, og da den "forhenværende" og hans nærmeste medhjælpere blev arrestert og idømt strenge straffer, faldt bevægelsen snart sammen. Arbeidere som borgere og bønder tok atter hatten av for øvrigheten og var lovlydige som før.

En mangeaarig periode av uvirksomhet paa alle omraader ruget over vort land. Man hadde ikke mindst føling av dette deroppe i vore saa bortgjemte distrikter. Mange og store opgaver laa imidlertid og ventet paa løsning, men der manglet baade tiltak og midler. Mot slutten av 1850 aarene syntes det dog at dæmre mot en ny og lysere tid.

Bøndernes sterkere deltagelse i det offentlige liv medførte bl. a. at stortinget i større utstrækning end tidligere bevilget penger til fremme av veibygning og andre almengavnligge formaal. De gamle tungvinte kløvveier blev omlagt til brukbare kjøreveier, og de krokete, bakkete, ofte næsten ufremkommelige bygdeveier, hvis vedlikehold ogsaa hadde været sørgelig forsømt, blev erstattet av flate, fine chausseer med forbindelse med andre bygder og landsdeler. Saa blev der dannet aktieselskaper for anskaffelse av dampskibe til lokaltrafikken inde i fjorddistriktene. Disse selskaper fik ogsaa statsunderstøttelse for befordring av post m. m.

Telegrafanlæg, som nu var under anlæg i landet, var ogsaa naadd saa langt som til vore distrikter, og linjen skulde derfra fortsætte opover til Nordland og Finmarken. Mange arbeidere og ingeniører var sysselsat dermed. I Trondhjem var oprettet en skole for utdannelse av telegrafister. Flere av vor bys ungdom blev optat som elever der. I den lange, triste tid, da alle utveier syntes strengt, hadde det været noksaa vanskelig at faa anbragt byens virkelystne ungdom i passende stillinger. Nu var der ogsaa i den henseende indtraadt en betydelig lettelse.

Sandøren var delvis gjennombrutt, og byens egen dampbaat "Indherred" dampet ind bugten og gik like op til bryggen. Indvaanerne var likesom vaaknet av en lang dvale, der blev liv og virksomhet paa mange felter. "Hynnegaleasen" laa paa beddingen nede ved elvmunningen. Den gamle "Hynnejægta" som tidligere saa samvittighetsfuldt hadde besørget byens tilførsler, var nu oplagt. Den gapet i sammenføiningene og saa skjjevt til alt det nye, som ribbet den for dens fordums glans.

Et meget livlig mars-marked var netop avsluttet. Trondjems-kjøbmændene hadde pakket sine kasser og kufferter og var reist hjem med restene av medbragte varer og væsken full av konanter.

"Jemterne" var ifærd med at samle sine indkjøpte hester og læsse sine slæder med sildetønder, som de bragte med hjem fra markedet, og som de maatte kjøre den lange vei til sine hjemsteder.

Efter alt det opstyr markedstrafikken hadde forvoldt, gjaldt det at faa alt ordnet ind i de vanlige folder igjen. Dertil kom at de store begivenheter som var i vente denne sommer, krævde at der maatte tas et ordentlig tak for at la byen til at vise sig i sin aller bedste skikkelse.

Kongen skulde nemlig komme denne vei over grænsen paa sin reise til kroningen i Trondhjem, og saaledes maatte han ogsaa passre vor by. Efter den allerede fastsatte reiseplan skulde han gjøre en stans her og indta middag paa lensmandsgaarden.

Der skulde forøvrig ikke saa meget til for at gi byen et tiltalende utseende. Den var i sig selv baade ved sin ideelle beliggenhet og ved sin stilfulde bebyggelse en meget vakker by. Den var bygget paa fast grund med brede, retvinklede gater, som selv efter langvarig nedbør snart var tørre igjen, saa det var en let sak at holde det faste gatelegeme rent og i god orden. Hver gaardeier feiet for sin dør, og de kappedes likefrem om at pynte op i sin kjære by.

Torvet optok en stor retvinklet firkant, som gik tversover byens bredde og likesom delte den i to deler. Noget torv var det jo ikke som handelsplads betragtet. Nogen torvhandel var der ikke behov for, og den store aapne plads fik derfor sin væsentligste anvendelse ved festlige anledninger som 17 de mai o. l. Da blev der reist flagstænger og opført tribuner for festtalere. Nogen flag hadde man jo ogsaa at pynte op med ved slike anledninger. Paa nord- og sydsiden var der plantet to rader trær, og midt paa pladsen var anbragt en vandkum med spring, hvor indvaanerne hentet sit renvand, - ogsaa ved hvert gatekryds var der slike vandkummer. Paa torvets østside laa byens raadhus - en stor og noksaa imponerende bygning med Norges vaaben - den forgyldte løve paa rødt felt - anbragt i et utbyg paa taket. Bygningen var paa en etage. To høie stentrappes, en i hver ende av huset, førte op til festivitetsalen, som optok hele bygningens længde. I kjelderens til gaardssiden var arrestlokalet og bolig for byens politibetjent.

Alle byens hus forøvrig var paa to etager. Det var tildels meget store bygninger, og bebyggelsen var i det hele tat meget større end de 900 indbyggere hadde bruk for. Men det var vel med henblik paa markedstrafikken at de gode fædre hadde været saa rundhaandet med sine byggeforetagender. Der var sogar hele hus som bare blev benyttet under markedstiden, men stod ledige hele den øvrige tid av aaret. Omtrent alle hus var hvitmalte eller malt i lyse farver som gav byen et lyst og venlig utseende. Byen var anlagt paa en halvø, begrænset av elven paa øst- og nordsiden, av bugten (sundet) paa vestsiden. Mot syd, hvor den var landfast, strakte sig store sletter, som benævntes moer (moan). Her straks utenfor bygrænsen laa grundeierens pragtfulde gaard, og like ved indkjørselen til byen fra øst laa lensmandsgaarden med sin store hvitmalte hovedbygning, likesom truende paa vakt med nær og fri utsigt over byen.

Landskapet forøvrig som omgav byen, skraanet ned fra de omliggende høider med frugtbare jorder, storstilet bebyggelse og løvrike alleer, som førte frem til rikfolks boliger. Det var et vakkert sceneri som traadte frem for beskueren, naar han fra "Indherred "s dæk, idet denne dampet ind i bugten, pludselig fik øie paa taarnspiret av den ældgamle, hvitkalkete kirke, som dannet midtpunktet i den lyse, venlige by med de rike og skjønne omgivelser.

Kongen kom paa den bestemte dag. Veiret var straalende, og byen med de nymalte hus glinset i solskinnet. Paa torvet vaiet fire store flag, og flere velstilte gaardeiere hadde ogsaa skaffet sig flag for anledningen. Det var fridag paa skolene, hele byen var i

festdragt, der var glæde og feststemning overalt. Den kongelige kortege bestod av fire store vogner. Disse var forsynt med svære gafler bak, hvilket var nødvendig i den tid for at støtte vognene, naar hestene maatte hvile ut i de svære klever som den tids veier hadde saa mange av. Der var fire hester for hver vogn, og kongetoget tok sig meget imponerende ut.

Fra høidene ved lensmandsgaarden, hvor tilskuerne hadde tat plads for at se paa indtoget, hilstes den folkekjære konge med rungende hurrarop, idet toget passerte forbi. Ved indkjørselen til byen, foran broen, var reist en stor æresport; en saadan var ogsaa reist ved utkjørselen av byen.

Efterat ha indtat middag hos lensmanden spaserte kongen og hans bror, prins August, ledsaget av et glimrende følge av norske og svenske officerer - alle i gala - gjennom æresporten ind i byen og ned til hotellet ved torvet, hvorfra avreisen skulde foregaa. Der var distriktets bønder møtt op med hester, da disse skulde skifte her, for at skysse eskorten videre til næste station. - Det paalaa bøndene i den tid at avgi det nødvendige antal hester i kongeskys for hver station som kongetoget passerte.

Det var nu god anledning til at se den statelige konge og de glimrende uniformer. - Karl den femtende var altid paa sine reiser i Norge iført uniform, og det var en selvfølge at de officerer som fulgte ham, ogsaa maatte være i lignende antræk.

Det var dagen derpaa. Kongen var reist videre til Stjørdalen, og byens borgere var allerede gaat i gang med sit daglige virke. Politibetjent Sundt stod, støttet til sin stok, bred og mægtig paa torvet i ivrig passiar med boktrykkeren, som ogsaa hadde sit trykkeri og hjemlige paulun paa hjørnet ved torvet. Gaardsdagens store begivenhet avgav naturligvis stof til alleslags betragninger over festlighetenes forløp, og de to herrer hadde hver for sig særlig interesse av at alt var gaat i orden efter programmet. Det blev derfor til et slags interview mellem de to. Boktrykkeren skulde ha stof til sin avis, "Den Nordenfjeldske", som utkom en gang ukentlig. Han mente naturlig nok at hans blad maatte bringe alle førstehands meddelelser til utenverdenen om kongebesøket og da politi Sundt var betragtet som byens ordensvern, skulde

jo han være den rette at henvende sig til ved denne anledning. Men politi Sundt, som aldrig gik længere end ut av raadstuporten og ut paa torvet, hadde ikke andet at berette end at der ingen arrestationer var foretat, og dermed mente han vel at han ialfald hadde gjort sit til at det gik saa bra som det gjorde.

Byens tre stedlige urostiftere: "Sensfisker", "Snøssen" og "Lorden", hadde været saa optat av den sjeldne begivenhet i deres by, at de hadde glemt at drikke sig fulde den dag, og "Gælen-Koldevin", som hørte hjemme i landdistriktet, men som av og til maatte ind til byen for at faa litt sterkt i livet, hadde nok været optat paa andet sted. "Gælen-Koldevin" var en forhenværende kavaleriunderofficer som var blit sindssyk av kjærlighetsskrupler. Nu løp han om paa landsbygden og mente sig at ha i opdrag at inspicere statens vernepligtige tjenestehester. Naar han var i byen og hadde forsynt sig med et passende kvantum spirituosa, foretok han en liten opvisning i ridning paa torvet til stor fornøielse for ungene. Han brukte en lang pisk til hest og løp efter egen kommando dels i trav og dels i gallop, indtil politi Sundt fandt at maatte avbryte forestillingen. Han leiet ganske enkelt hest og rytter ind ad raadstuporten og installerte dem i arresten. Efter at ha foret med en bøtte vand mot mulig tørste, laaste han arrestdøren og gik rolig ut paa torvet igjen.

Under kongebesøket var der imidlertid ikke foretat nogen arrestation, det var al den besked politi Sundt kunde gi. Utbyttet av interviewet blev derfor av ganske negativ betydning. Hvad der forøvrig kunde være at meddele utenverdenen gjennom "Den Nordenfjeldske" om fest- lighetene ved kongebesøket, maatte det bli redaktørens egen sak at greie. Politii Sundt var absolut ukjent med forholdene andetsteds i byen, man saa ham aldrig andre steder end paa torvet, hvor han praiet en og anden forbifarende driver

for at faa en prat til tidsfordriv. De stedlige urostiftere maatte passere torvet paa veien til sine hjem, som alle laa paa nordkanten, og da var det saa letvint, naar han fandt det nødvendig, at vippe dem ind raadstuporten og putte dem i hullet. Han var en kraftig kar, saa det nyttet ikke at sætte sig til motverge.

Vi var nu naadd et godt stykke frem paa sommeren 1860. Det var en livlig sommer selv i vor ellers saa rolige avkrok av verden. Ret som det var kom der en millitæravdeling ridende ind i byen, og musik var der heller ikke mangel paa. Positivspillere hadde vi næsten daglig besøk av. Selv denne tarvelige musik hørte man sjelden ellers. Var saa, hvad der ofte hændte, en apekat anbragt paa positivet, stod glæden blandt barna især høit i sky. Av og til kom der ogsaa hele korps av hornmusikanter. Dette var tyskere, der ellers hadde sit stadige tilhold paa moen - eksercerpladsen - som gjorde avstikkere til de neste byer.

De av borgerskolens elever som skulde konfirmeres dette aar, hadde avsluttet sin skolegang, da konfirmationen maatte avholdes tidligere dette aar end sedvanlig paa grund av prestens deltagelse i kroningen. Da vor prest ikke tok det saa nøie med konfirmantenes alder, var det mange som benyttet sig derav, og følgen var at der blev adskillig flere konfirmantaspiranter fra borgerskolen dette aar end det hadde været før om aarene. Vi var i alt ni gutter fra denne skole, derav fire som endnu ikke hadde fylldt sine 14 aar da de meldte sig, deriblandt jeg den ene. Ellers var jo 15 aar den almindelige alder for konfirmationsforberedelsen. Vi hadde allerede hat mange timers undervisning hos presten, da skoleferiene begyndte, og da fik ogsaa vi otte dages ferie. Det blev glæde over al glæde, og saa for hele flokken avsted til Vernesmoen. Da jeg var i slegt med lensmanden i Stjørdalen, fik jeg ophold hos ham, og de otte dage paa Vernes blev den skjønneste erindring fra min bamdomstid.

Kongen hadde opslaat sin residens paa gaarden Vernes, hvorefter eksercerpladsen hadde sit navn. Denne tilhørte ogsaa dengang gaarden, som da eides av en proprietær Bernhoft. Likesom alle store landeiendommer deroppe i det nordenfjeldske hadde ogsaa denne en storartet bebyggelse. Især gjorde den store, hvitmalte, toetages hovedbygning et slotslignende indtryk. Utover den store gaardsplads var opslaat flere telt, hvorav et meget stort blev benyttet som spisesal for kongens taffel.

Livet var nu lyst og let at leve. Veiret var stadig skjønt, med solskin hver dag, og naar luften blev altfor het, kom der gjerne en kraftig regnskur, som avkjølet luften og opfrisket naturen. Hver dag tilbragte jeg nu dels paa Vernes gaard, dels paa eksercerpladsen. Klokken ni om morgenen møtte jeg op paa gaardspladsen for at se kongen bestige sin vakre, abildgraa hest og derpaa sammen med endel høiere officerer ride ned til Vernesmoen. Karl den femtende var bekjendt for at være den bedste rytter i begge de forenede riker. Han red uhindret over de høieste gjærder og grunder, saes det, og der var ikke den officer som kunde følge ham naar han satte farten rigtig op. At se denne statelige konge til hest var hvad man kalder et syn for guder. Hans første tur om morgenen gjaldt altid garden, som hadde sin leirplads længst nede i utkanten av moen. Det gjaldt da ogsaa for mig at komme demed i ret tid. Der fortaltes nemlig saa mange livlige historier om hvordan kongen tedde sig under sin morgenvisit hos sit kjære gardekorps. Det fortaltes at han da steg av hesten, og mens han gik langs rækken av de opstilte gardister, moret han sig med at utpeke et par av de kraftigste karer, som maatte ta ryggetak med hinanden, hvilket moret ham kostelig. Derefter maatte den seirende ta tak med kongen selv, som naturligvis altid blev den seirende. Han var forresten en kar som ikke var let at lægge paa ryggen.

Hver aften var der fest paa tunet paa Vernes gaard, med musik og dans. Baade kongen og prins August tok sig da en svingom med de livlige Stjørdals-jenter, mens kongens

sorte negertjener i sin maleriske dragt gikk omkring og trakterte cigarer paa Stjørdalsguttene.

Nede i leiren var rækker av boder for marketentere og gjøglere, fuldstændig som paa et veritabelt marked, og musik lød fra alleslags instrumenter, likefra lirekasser og harper til hardangerfeler og mundharmonikaer; der var liv og lystighet hvor en stod eller gikk. Desværre gikk de otte dages ferie altfor hurtig til ende. Det blev at pakke sin ransel og dra hjem til den strenge prest og Pontoppidans forklaring.